Den uforbederlige bibliotekar

Niels Jensen

Skanning / foto af tekst.

https://uforbederlig.dk

Udarbejdet af Niels Jensen

Nr. 36. Pris 15 Øre.

Øreskrifter for Folket.

Nissens Hue. — Et Billede fra Mainz. — Det skal være ganske bestemt. — Ved Daggry. — Bølgerne. Af P. Hansen Sønderkøge.

Med 6 Billeder.

Kjøbenhavn.

A. C. Roms Forlagsforretning.

Trykt hos J. H. Schultz.

1882.

Øreskrifter for Folket.

Under denne Fællestitel vil efterhaanden udkomme en Række særdeles billige Hæfteskrifter, indeholdende Fortællinger, Digte og oplysende Skildringer af Natur og Folkeliv.

Nr. 1. **12 Fortællinger** af Folkets Almanak, med 30 Bill. 40 Ø.

— 2. **Kjærlighed og Had**, Fortælling af C. A. Thyregod. — **Lindormen** efter Hebel. M. m. Med 10 Billeder. 10 Øre.

— 3. **Det ene Fornødne**, af Chr. R. — **Vilhelm Tell** af Anton Nielsen. — **En uventet Tilstaaelse.** — **Et Væddeløb.** — **Nisserne i Bjergby Bakke** af Em. Henningsen. M. m. Med 8 Billeder. 10 Øre.

— 4. **Fra Oldtiden** af Fr. W. Horn. — **Petersens Grise** af A. Andresen. — **Husmandsfamiliens Middag** af Camilla Brun. — **Historien om hvordan Jens Rødbro fik Korset**, fortalt af ham selv. M. m. Med 14 Billeder. 10 Øre.

— 5. **En Guds Dom**, Fortælling af Knud Skytte. — **Efter en Sygdom.** Med 4 Billeder. 10 Øre.

— 6. **Nissernes Julekvæld** af Emanuel Henningsen. — **Troldkonen i Stenbaaden**, ved Carl Andersen. — **Til Kukmanden kom**, jysk Skjæmteæventyr ved Evald Tang Kristensen. Med 13 Billeder. 10 Øre.

— 7. **Kvindetroskab** af Zakarias Nielsen. Med 4 Bill. 10 Øre.

— 8. **Baadsmanden fortæller** af C. Middelboe. — **Den ny Avis eller den uheldige Peter.** — M. m. Med 12 Bill. 10 Øre.

— 9. **Spøgelsevognen**, efter en sand Begivenhed, fortalt af Em. Henningsen. — M. m. Med 7 Billeder. 10 Øre.

— 10. **Enkens fortabte Søn**, Fortælling af C. A. Thyregod. Med 4 Billeder. 10 Øre.

— 11. **Ridefogdens Søn**, Fortælling af C. A. Thyregod. — M. m. Med 11 Billeder. 10 Øre.

— 12. **Et fattigt Hjem**, Fortælling af Anton Nielsen. — **Agnete med Guldhaaret.** Med 5 Billeder. 10 Øre.

— 13. **Geachino.** Fortælling fra Italien af P. P. — **Mosede Hans**, et Sagn. — M. m. Med 8 Billeder. 10 Øre.

— 14. **Skytten paa Hvam**, Fortælling af Emanuel Henningsen. — **Den fiffige Rekrut.** Med 16 Billeder. 10 Øre.

Nissens Hue.

Den maaneklare Aften paa Søen Guldbro bygger
og alle Enge damper, thi Mosekonen brygger;
stort Gilde skal hun have, og Nisserne er Gjæster —
hør Frøerne dem hilser med støjende Orkester!

I sine Taagehaller hun Nisserne da bænker;
af Krus og Kande tømmer de Drikken, som hun skjænker;
den brygget er af Urter, saa krydrede og stærke,
og holder sine Grader, faar Nisserne at mærke.

De støjer vildt og tumle, og tusend Puds de gjøre,
og alle vil de tale, men ikke en vil høre,
de springer op paa Bordet — da høres Hanen gale,
og Lygtemanden slukker hvert Blus i hendes Sale

Og over Engen hjem ad de Nisser smaa nu vender,
helt lystige de tager hverandre da i Hænder;
hu hej da! hvor de springer og raaber med det samme,
saa Byens Lænkehunde de tuder, og de glamme.

*

Med et de ser i Østen, der gløder Morgenluen,
i Skyndingen da taber den ene Pusling Huen;
den maa han lade ligge. Og Nattens Slør det sorte
nu spredes langsomt hen, og hver Nisse er da borte.

— Før Duggen end er svunden, gaar Bonden samme Morgen
i Engen ud alene med Hjærtet fuldt af Sorgen.
Galt gaar det med hans Avling, i Loen og i Stalden.
kun Gjæld hos ham kan trives, og Gaarden er forfalden.

Da ser han Nissens Hue, som der i Græsset ligger,
nysgjerrig han den vender og drejer og bekigger;
saa ser han paa sin egen, saa atter paa dem begge,
men Nissens er den bedste, den vil han foretrække.

Rask smøger han den paa sig og gaar imod sin
Bolig
han nikker til sin Nabo helt venlig og fortrolig,
men tænker, da den anden ej synes, han vil se ham:
„Ja ja, saa la'er jeg vær' med til Mikkelsdag at
be' ham!"

Hans Stalddør staar just aaben, sit Hoved ind
han stikker:
der strækker sig hans Karl paa et Knippe Halm,
der ligger,
en Stump Avis han gransker og paa sin Pibe
damper,
men Krybberne er tomme, i Snavset Hesten stamper.

En Slagel griber Bonden og kan sin Harm ej
tvinge,
paa Karlens Ryg han lader i lystig Dans den
springe;
og Stymperen han hopper forvirret om og brøler,
han ser og hører ingen, kun Slagene han føler.

Tavs gaar han nu fra Karlen, da Valsen er til
Ende,
at denne nu sig rapped, det kunde nok sig hænde;

han blev saa rask, som om han alt havde faaet
Davre,
han fejer, og han strigler, og Hestene faar Havre.

Men strax derefter Bonden ud i sin Have kommer
og ser, at Drengen oppe i Træet plukker Blommer:
„Hej!“ raaber han til Fyren, som ned fra Grenen
springer
og flyver til sit Arbejd — hans Husbond gav
ham Vinger.

Ned i sin Kjælder Bonden nysgjerrig derpaa kigger:
der skummer Pigen Mælken, men Fløden selv hun
drikker;
da slaar han med sin Næve i Bordet, saa det
gjalder,
og hun af Rædsel skriger og om paa Gulvet falder.

Han træder ind i Stuen, der sidder travl hans
Kvinde,
hun ser ej op fra Traaden, men bliver ved at
spinde,
da slænger han sin Hue paa Bænken ganske arrig.
„Kors Fa'r dog!“ raaber Konen, „hvor kom I fra,
hvor var I?“

Nu fatter han, at Huen tilhøre maa en Nisse
— det er jo ganske rigtig en af de røde, spidse —
og den gjør hver usynlig, som bær' den, det er
Tingen,
det nu han klart begriber, men siger det til ingen.

— Fra denne Dag med Huen han gik i Lo og
Kjælder,
„Det spøger fælt paa Gaarden!“ hans Tyende ham
melder,
Han svarer: „Frygt kun ikke, vær flittige og flinke,
men Spøgelset vil hævne ethvert Minut, I sinke.“

Saa tog han til i Velstand, og glad han leved
siden;
og Huen blev i Slægten, da han var mæt af
Tiden. —
Pas derfor paa, du dovne, og frygt for Nissens
Hue,
med den maaske din Husbond usynlig kan dig
skue!

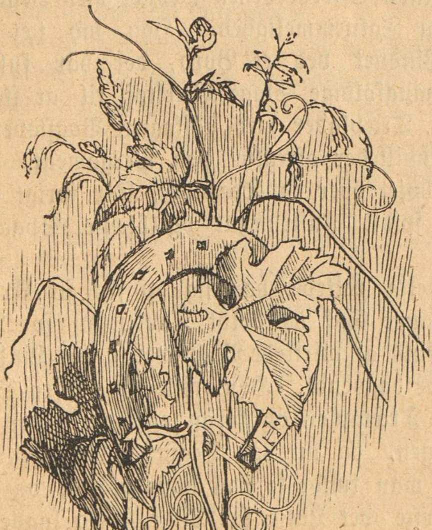

Et Billede fra Mainz.

For mange, mange Aar siden skinnede Solen ned paa den tyske By Mainz saa mildt og venligt, som den skinner den Dag i Dag; men den Gang saa den ind ad et lille Fag Blyvinduer, ind til en Mand, hvis Støv forlængst er blandet med Jorden, men hvis Navn Efterverdenen nævner med Beundring og Taknemmelighed. Han sad tæt under Vinduet ved et Bord, der var fuldt af mangfoldige Slags Værktøj til at skære i Træ med, Træplader med udskaarne Bogstaver paa og Helgenbilleder aftrykte paa Pergament. Selv sad han bøjet over en Træplade, skar ivrigt i den med et spidst Instrument og blæste Spaanerne til Side.

Endelig rettede han sig op fra sit Arbejde, drog et langt Suk og holdt Tavlen op for Lyset; den var fuld af snirklede Bogstaver i lige Linjer og alle stillede bagvendt. Han rejste sig op fra Stolen og holdt Trætavlen op foran et Spejl, der hang paa Væggen, og nu var Tegnene læselige inde i Spejlet; man kunde se paa hans Læber og Øjne, at han læste det Linje for Linje. Da lagde han

den igjen paa Bordet foran sig og satte sig i Stolen; men hans Øjne dalede lidt efter lidt fra det fuldendte Arbejde, og Søvnen sneg sig ind paa ham.

Nej vist sov han ikke; han saa tydelig Helgenbilledet, der hang over Spejlet, og som han selv havde skaaret og trykt; men alt som han saa derpaa, blev dets Omrids tydeligere og tydeligere; dets Øjne bevægede sig virkelig, og pludselig stod den hellige Mand, syntes han, tæt ved Siden af ham. Skikkelsen greb Tavlen og læste Tegnene, medens Mildhed og Glæde laa over dens Ansigt.

„Se, jeg sønderbryder dit Arbejde!" sagde den til ham, „Ord for Ord og Bogstav for Bogstav; men det skal være dit Hverv at samle det igjen til det største og bedste Verden ejer!" Og den sønderbrød Tavlen i hundrede Stykker og kastede dem uordentlig mellem hverandre.

Manden slog Øjnene op; men der hang endnu Helgenbilledet paa Væggen, og Tavlen laa der hel og holden. Han foldede Hænderne over sit Bryst og sad i lang Tid uden at røre sig, overvældet af Synet eller Drømmen; han vidste ikke, hvilket det havde været. Da sprang han med et op: „Jeg har det!" raabte han; og han tog en Sav, savede Linje for Linje af Træpladen og hvert Ord i enkelte Bogstaver. Da arbejdede han videre i mange Dage og Uger. Over disse Mønsterbogstaver smeltede han Former, hvori han støbte mangfoldige lignende. Dem samlede han saa til et Hele og aftrykkede dem Ark for Ark, og da Værket var færdigt, var det det største og bedste Verden ejede: det var Bibelen; men Manden var Bogtrykkerkunstens Opfinder Johan Guttenberg.

Nu skinner Solen ned over Mainz, som den skinnede for fire Hundrede Aar siden, men det lille Hus med Blyvinduerne er der ikke mere og heller ikke den Mand, som møjsommelig skar Bogstaver af Træ — jo! han staar midt i Vrimlen, levende og smuk med sin Bibel, som han er formet af Danskeren Bertel Thorvaldsens Haand.

„Det skal være ganske bestemt."

I Udkanten af Byen boede en Mand — han hed for Resten Hr. Jensen — som en Dag paa Torvet kjøbte sig en Hane og en Høne, hvilke han tog hjem og slap i sin Have. Han var saadan en enlig gammel Fyr, som ikke havde andre om sig end sin Kokkepige, og saa troede han, at det kunde more ham at have noget levende i Haven, som han kunde gaa og pusle om og kjæle for, naar han ikke havde andet at bestille. Desuden vilde jo Hønen lægge Æg, og Æg holdt den gamle meget af.

Nu tog da Hanen og Hønen fat paa deres daglige Dont; de skrabede alle Tulipan- og Hya-

cintløgene op, saa de rullede hen ad Gangen; de rensede Violerne for Orm, saa hverken Violer eller Orm nogen Sinde mere lod sig se paa det Strøg. Ved hver sjælden Plante gravede de sig ned og laa i Solskinnet og overøste sig selv med den tørre, sandede Jord. Alle de nedfaldne Blommer og Æbler aad de eller hakkede itu, og dem plejede ellers Sælgekonen at kjøbe. Jo, det kan nok være, de ryddede op!

„Man maa finde sig i saadanne smaa Ubehageligheder, naar man holder Høns," sagde Manden; „Æg er ogsaa en dejlig Ting!"

Men der kom ingen Æg. Der gik Uger, ja der gik Maaneder, Reden vedblev at være tom. Og det var endda saadan en dejlig, blød Rede, som han selv havde lavet til Hønen; han havde lagt et hvidmalet Trææg deri, for at den skulde lægge rigtige Æg ved Siden af, men det lod ikke til, at den havde Lyst dertil.

„Saa maa jeg tale med hende selv," sagde Manden og gik ud i Hønsegaarden, hvor han baade traf Hanen og Hønen.

„Hør, min lille Putte," begyndte han, „kan jeg ikke faa et Æg en af Dagene af dig?"

Hønen holdt op med at skrabe, rystede sig en Gang og gjorde derpaa et lille Knix. „Bedste Hr. Jensen," sagde hun, „hvorfor har De dog ikke talt om det før? Jo, De skal saa Hjærtens gjærne faa et Æg. Naar vil De have det?"

„Lad os sige i Overmorgen," svarede Manden.

„Ja, lad os det!" sagde Hønen, „saa skal det ogsaa ligge parat — det skal være ganske bestemt!"

„Men lad det nu ikke blive for lille!“ sagde Hr. Jensen.

„De skal se, bedste Hr. Jensen, jeg skal gjøre det ganske efter Deres Hoved. Da jeg var hos Etatsraadens, maa De vide, lagde jeg Æg med to Blommer i, det ønskede Etatsraadinden; men det tog paa mine Kræfter, derfor sagde jeg op.“

Nu fulgte Hanen Manden ud af Hønsegaarden og forsikrede ham, at Ægget nok skulde blive lagt i rette Tid — det skulde være ganske bestemt!

„Det er virkelig en flink Mand,“ sagde Hanen, da de kom tilbage, „han taler saa venlig og ligefrem, ret som vi var ham jævnlige.“

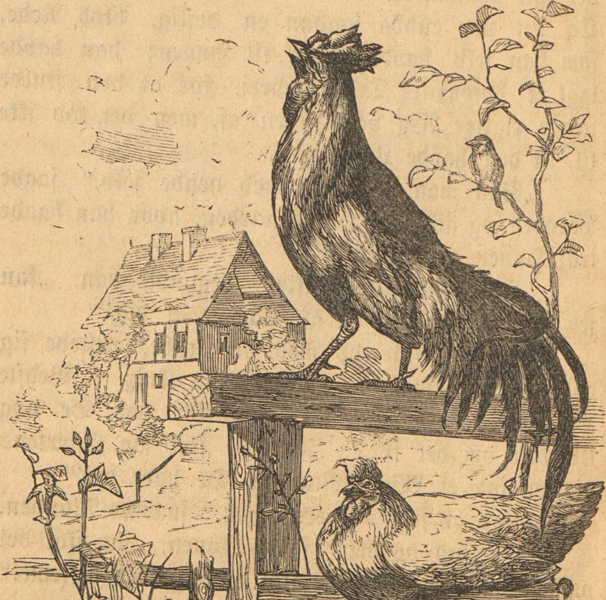

„Han mærker nok vi har været hos fine Folk," sagde Hønen og knejste med Nakken.

Nu gik Tiden, og paa den bestemte Dag kom Manden for at faa sit Æg.

„Er det virkelig Dem, Hr. Jensen?" klukkede Hønen; „nej, se ikke paa mig! Jeg er færdig at synke i Jorden af Skamfuldhed, over at jeg slet ikke har tænkt paa Deres Æg. Saa glemsom plejer jeg ellers ikke at være. Men De tilgiver mig nok, Hr. Jensen!" tilføjede hun smægtende.

„Ja, hvorfor ikke!" sagde Manden; „et Menneske kan fejle, og sagtens da en Høne."

„Ja, ikke sandt?" sagde hun; „men nu skal jeg lægge et Æg til Dem i Morgen Formiddag — det skal være ganske bestemt!"

Med dette Løfte gik Manden.

Da han var borte, sagde Hønen: „Jeg lovede ham nok Ægget til i Dag, men jeg havde ikke troet, at han vilde tage mig saadan paa Ordet. Han er noget paatrængende."

Dagen efter kom Manden igjen.

„Naa, der er De, Hr. Jensen," sagde Hønen, strax da han kom inden for Laagen. „Ja, jeg har ventet Dem, og jeg havde ogsaa alt færdigt til Dem, men nu skal De høre: Jeg gik i Gaar ud for at gjøre nogle Forberedelser, nemlig sanke Kalk til Æggeskallen; jeg fandt en Del forladte Sneglehuse, men det er daarlig Kalk, Nutidens Huse bliver bygget med; den har ingen Bindekraft. Endelig fandt jeg et Stykke Kridt; det var noget løst, men jeg tog dog til Takke med det. Jeg tænkte, der kunde vel nok blive en Skal af det;

men nej! I Morges, da jeg lagde Ægget, var det et Vindæg."

„Hvor er det?" spurgte Manden, „lad mig se det"!

„Ja, Hanen har ædt det, det Bæst," svarede Hønen, „men jeg har ogsaa skjændt dygtigt paa ham for det."

„Saa lad ham have nok af det," sagde den skikkelige Mand, „men hvornaar lægger du nu et nyt Æg, min Putte?"

„I Morgen Formiddag, Hr. Jensen," svarede hun — „det skal være ganske bestemt!"

„Ja, lad mig se det!" sagde Manden og gik igjen.

„Lad ham bare løbe med den!" sagde Hønen til sin Mand. „Hvor jeg afskyr ham; han er en sand Plageaand!"

„Men hvorfor lægger du ikke ogsaa det stakkels Æg til ham?" sagde Hanen. „Var jeg Høne, skulde han faa en hel Snes!"

„Du snakker, som du har Forstand til," sagde Hønen og vendte sig fra ham.

Nu lod Manden en hel Uge gaa hen for ikke at være alt for paatrængende, og da han kom igjen, sagde han venligt til Hønen: „Naa, min lille Kylling, hvordan gaar det med Ægget?"

„De træffer mig des værre som Patient, Hr. Jensen," sagde Hønen i en sørgmodig Tone. „Lige siden den Dag, De var her sidst, har Feberen staaet i Kroppen paa mig. — „Jeg maa dog tænke paa Hr. Jensens Æg!" — har jeg hver Dag sagt. — „Nej, saamænd skal du ikke!" har da Hanen svaret; „tror du, Hr. Jensen vil blive vred,

fordi han ikke faar sit Æg, naar han hører, du har været syg? Nej, dertil er han alt for fornuftig!" — Naa, saa holdt jeg mig da i Stilhed; men hver Nat, naar jeg sad paa Pinden og ikke kunde sove, sukkede jeg: „Hvad vil dog Hr. Jensen tænke!" Da svarede Hanen: „Jeg skal nok tale med ham!"

„Ja, Sygdom er jo hver Mands Herre," sagde Manden, „men i Morgen, lille Putte, er du nok saa rask, at du kan lægge mig et Æg."

„Det skal være ganske bestemt!" sagde Hønen. Men da han var gaaet, sagde hun: „Hvor den Mand dog er skrækkelig egenkjærlig! Her hører han, jeg er dødssyg, og dog forlanger han, jeg skal lægge Æg; han har slet ingen Medlidenhed."

„Manden vidste imidlertid meget godt, at Hønen slet ikke fejlede noget; derfor kom han uden videre igjen den næste Dag, og Hønen klukkede ham strax i Møde: „Ja, jeg vidste nok, De vilde komme, Hr. Jensen; hvor De dog kan pine og plage! At forlange af en stakkels syg Høne, at hun skal lægge Æg, det er skrækkeligt! Men De har slet ingen Følelse for andre, Hr. Jensen; De er egenkjærlig og tænker kun paa dem selv."

„Naa, naa, min Putte!" sagde Hanen beroligende, „tag dog ikke saadan paa Vej!"

„Jo, nu vil jeg netop tage paa Vej," vedblev hun, „for jeg har ikke haft en glad Time, siden Hr. Jensen bestilte det lumpne Æg. Men nu vil jeg lægge det i Morgen ganske tidlig — det skal være ganske bestemt! — saa kan han faa det, hvornaar han vil, og jeg bliver da endelig fri for

dette plagende Renderi. Det er ordentlig, ligesom han er bange for, han ikke skal faa det."

Hr. Jensen sagde ikke et Ord til alt dette, men gik stiltiende sin Vej.

„Du gik for vidt, min kjære Puttekylling!" sagde Hanen; „Manden blev vist vred."

„Ja, jeg er ogsaa vred," sagde Hønen kort.

Tidlig næste Morgen kom Manden ind i Hønsegaarden.

„God Morgen, Hr. Jensen," sagde Hønen spodsk; „jeg vidste, De kom; De er en sikker Gjæst. De vil vel sagtens have Deres Æg — men netop for at drille Dem lidt, har jeg intet lagt i Dag!"

„Nej, min gode Høne, Æg faar jeg aldrig af dig, det mærker jeg nok, og derfor kommer jeg efter dig selv." Med disse Ord tog han hende i begge Vinger, hvor ynkeligt hun end skreg og bad for sig, og da Hanen saa det, satte han over Plankeværket, over Grøfter og Gjærder, og man saa ham aldrig mere.

Lad os ikke tale om Hønens Skæbne, den blev meget sørgelig. Det gaar sjælden dem godt i Livet, som bestandig lover og lover, men aldrig holder deres Ord — det er ganske bestemt!

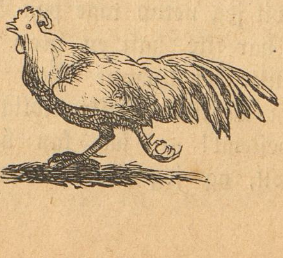

Ved Daggry.

Der kom fra Østen en Morgenvind,
den krusede Havets rødmende Kind,
den aandede sagte paa Bølgernes Hær:
„Vaagn op, se Morgenen alt er nær!“

Den suste igjennem den friske Lund
og vækkede Fuglene op af Blund:
„Flyv ud og forkynd med Jubelrøst,
at Dagen er kommen med Glans i Øst!“

Den strøg igjennem den stille By
til Taarnet, der peger med Kors mod Sky,
og brusede: „Meld nu med Klokkeklang,
at Solen er højt paa sin Himmelgang!“

Men over de dødes Have den for,
hvor Vedbenden sig om Gravene snor,
der sang den, og Røsten var kvægende blid:
„Sov sødelig, det er endnu ej Tid!“

Bølgerne.

De klare Bølger smaa ved Kvæld
hid fra det fjærne ile,
for efter Dagens vilde Larm
ved Strandens milde Blomsterbarm
i Nattens Mulm at hvile.
Naar da hver Luftning sagtelig
med Dagens Lys sig fjærner,
de slutter Himlens Blaa i Favn
og tusend blanke Stjærner.

Kun Bølger her paa Tidens Hav
er jeg og alle andre;
og Graven er den tavse Kyst,
hvortil vi gjennem Sorg og Lyst
i Storm og Sollys vandre.
O, Herre, lad da her som hist
i sildig Aftenrøde
din Himmel bag det mørke Dyb
os straale klart i Møde!

Nr. 15. **Kjødædende Planter** af E. Toepfer. — **Filipsens Skat**, Fortælling af Knud Skytte. — **Bjærgmandens Salve.** — M. m. Med 13 Billeder. 10 Øre.

— 16. **Dyrplageren**, Fortælling for Ungdommen af Emanuel Henningsen. — M. m. Med 8 Billeder. 25 Øre.

— 17, 18, 19 og 20. **Muntre Fortællinger** à 25 Øre.

— 21. **Jens Gjedsøes Skat**, af C. A. Thyregod. — **Kulkjælderen** med 16 Billeder. — M. m. 10 Øre.

— 22. **Skjælmen paa Mols**, Skjæmteæventyr ved Evald Tang Kristensen. — **En katolsk Kirkefest**, af Zakarias Nielsen. — **Stenmanden**, et Sagn med 12 Billeder. 10 Øre.

— 23. **Stendyssen**, Fortælling af M. M. med 6 Billeder. 10 Øre.

— 24. **Lige for Lige**, en Historie af Bertel Elmgaard. — **Nord og Syd**, af Plenge. — M. m. Med 12 Billeder. 10 Øre.

— 25. **Vennerne i Store-Mers**, Fortælling af C. Middelboe. — Det almindelige Pindsvin med 5 Billeder. — M. m. 10 Øre.

— 26. **Mette Vognsen**, en Livshistorie af Emanuel Henningsen. — **Den whitehead'ske Torpedo** eller Fisketorpedoen, af W. M. Med 5 Billeder. 10 Øre.

— 27. **Ungdommelig Kjærlighed**, Fortælling af Mads Hansen. — **Løjerlige Fiff**, ved E. Toepfer, med 10 Billeder. 10 Øre.

— 28. Kartoflen. — Draaben. — Hammeren og Knibtangen. — Drengen med Blomsterne. — Et Familiestykke. — Drengen der solgte Træskeer. — Egen og Hybenranken. — Irisken og Skaden, af P. Hansen Sønderkøge. Med 4 Billeder. 15 Øre.

— 29. Der er Penge i Lyset. — Drengen paa Kjæphesten. — Smaahistorier. — Trofast. — Orangutangen. — Ved Plankeværket. Af P. Hansen Sønderkøge. Med 6 Billeder. 15 Øre.

Nr. 30. Et Æventyr i et Album. — Støvet og Lyset. — Eddystone. — Pigen og Andemo'er. — Skomagerdrengen. — Et Æventyr under Vandet. — Fiskeren. — Agurken og Pæren. Af P. Hansen Sønderkøge. Med 7 Billeder. 15 Øre.

— 31. Æventyret om Ib, som gik til Havet efter sin Hat. — Rævens List. — Kongedatteren i Kulbjærg Klint. — Spillemanden. — Moderen og Drengen. — Stæren og Gjøgen. — Aftensang Af P. Hansen Sønderkøge. Med 6 Billeder. 15 Øre.

— 32. Et Æventyr paa Kullen. — Tyveriet. — Helle. — Lille Frida og hendes Kat. — Arresø. — Spillemanden med Harpen. Af P. Hansen Sønderkøge. Med 7 Billeder. 15 Øre.

— 33. Jægerens Æventyr. — Lige for Lige. — Et Billede fra Svejts. — Benvedtræet. — Anna og Duen. Af P. Hansen Sønderkøge. Med 10 Billeder. 15 Øre.

— 34. Under Linden. — Ole Skjære og Bakkemandens tre Gaver. — Knud og Inger. — Hunden og Spurvene. Af P. Hansen Sønderkøge. Med 4 Billeder. 15 Øre.

— 35. Æventyret om den lille Rasmus. — Lille Inger og Ulven. — I Kaalhaven. — Hanen og Hønen som skulde til Dyrehavsbakken. — Græshoppen som blev kejserlig Springer. — Tjørnebusken. — Under Æbletræet. Af P. Hansen Sønderkøge. Med 8 Billeder. 15 Øre.

— 36. Nissens Hue. — Et Billede fra Mainz. — Det skal være ganske bestemt. — Ved Daggry. — Bølgerne. Af P. Hansen Sønderkøge. Med 6 Billeder. 15 Øre.

Husflidsmanden og Kromanden. Fortælling af Knud Skytte. 35 Øre.

N. C. Roms Forlagsforretning,

Kjøbenhavn, V.